

A fal

Van két barátom. Egy jó és egy rossz. És aztán van még a bátyám.

Lehet, hogy nem olyan jófej, mint én, de azért rendes.

Beköltözöm a bátyám lakásába, amíg nincs otthon. Tök jó lakás. Neki aztán van pénze. A jó ég tudja, mivel foglalkozik. Nem igazán követtem figyelemmel a dolgait. Vesz vagy elad valamit. Most meg elutazott. Megmondta, hová megy. Felírtam valahová. Lehet, hogy Afrikába.

Adott egy faxszámot, és meghagyta, hogy faxoljam át a postáját és az üzeneteit. Mindössze ennyi a dolgom. Egyszerű és tűrhető munka.

Cserében itt lakhatom.

Ezt értékelem.

Pontosan ez az, amire szükségem van.

Kis időre, hogy lazítsak.

Meglehetősen furcsán alakult mostanában az életem. Elért egy olyan pontra, amikor már nem is érdekel az egész.

Betöltöttem a huszonötöt. Alig néhány hete.

A bátyám és én a szüleinknél vacsoráztunk. Egy csomó kaja meg süti. Ültünk és beszélgettünk. Egyszer

csak azon kapom magam, hogy szemrehányást teszek a szüleimnek, miért nem erőltették jobban a sportolást.

Tiszta baromság.

Hülyeségeket beszéltem. Hogy ma profi lehetnék. Lenne állóképességem. És pénzem. Örökké utazhatnék.

Még az is kicsúszott a számon, az ő hibájuk, hogy nem vittem semmire, meg az is, hogy unalmas az életem.

Aztán bocsánatot kértem.

De folytatódott.

Aznap este a bátyámmal kroketteztünk. Nem fordul elő mindennap. A régi krokettfelszerelés kint rohadt a kamrában. Egy csomó benzinkútnál megálltunk, mire beszereztünk egy újat. A bátyám fizette a sok bankkártyája közül az egyikkel. Aztán a szüleink kertjében felrajzoltuk a pályát, leszúrtuk a kis fémkapukat meg a botokat. Én választottam a pirosat, a bátyám a sárgát. Már nem emlékszem, hogy kiskorunkban is ezeket a színeket választottuk-e. Egyszerűen nem emlékszem.

Elkezdünk játszani, és hosszú ideig jól ment. Gyorsan túljutottam az első két kapun. Kaptam egy extraütést, és folytattam. Én vezettem. Én lettem a rabló, jóval a bátyám előtt, egy fa mögé tettem a piros golyómat, csak feküdtem és vártam rá, közben pedig nevettem és hülyéskedtem. Egyre önteltebben.

Amikor a bátyám elkezdett a bokor felé tekingetni, már rég nem volt olyan vicces az egész.

Láttam rajta, hogy mit gondol.

Ezt talán mégsem kéne, mondtam.

De tudtam, hogy nem lesz rá tekintettel. Ráhelyezte a jobb lábát a saját krokettgolyójára, és úgy választotta meg az irányt, hogy az ütés a lehető legnagyobb kárt okozza. Sokáig állt így, és csak nézett, nézett a kert végébe. Oda, ahol a fű megszűnik fű lenni, és leginkább csak moha van. Egy-két óvatos próbamozdulatot tett, hogy megbizonyosodjon afelől, képes-e maximális erejű ütésre, és persze azt is el akarta kerülni, hogy a saját lábát találja el, ami a legeslegmegalázóbb. Aztán beütötte a golyómat a nagy bokorba. Beütötte a piros golyómat, baromi hosszan be a bokorba. A bokor kellős közepébe.

Oda, ahol soha nem süt a nap.

Tulajdonképpen fantasztikus ütés volt. Ezért nem tehetek neki szemrehányást. Kétségkívül én magam is ugyanezt tettem volna.

De a saját reakcióm, az aztán igazán meglepett.

Egyszerű és meglehetősen gyáva tervet eszeltem ki. Mi lenne, ha lefeküdnék a célkörzetben, és úgy tennék, mintha semmi sem történt volna, akkor elütném a golyóját olyan távolságból, hogy az már szinte hihetetlen. Ha elhibázom, van visszavonulási lehetőségem, mert még nem fejezte be a teljes kört. Ha eltalálnám, százkilométeres sebességgel lökném a céloszlop felé a golyót, és az egészet megfejelném azzal, hogy nemet mondok, amikor még egy játékot javasol.

Az egészet elfelejthettem.

A kelletténél eggyel többször hibáztam. A bátyám lett a rabló, és a piros golyóm a nagy bokor alatt maradt.

Nem adtam meg magam. Utol akartam érní. Azt terveztem, hogy a golyóját a kocsi alá ütöm. Ez volt az egyetlen, ami tartotta bennem a lelket. Hogy meglakol érte. Hogy a golyója, így vagy úgy, de beszorul a kocsi alá. Hogy láthatom, amint négykézláb mászik, vagy a hasán csúszik, és koszos lesz, és elkezd káromkodni.

De először is ki kellett ütnöm a golyót a bokorból. Felemeltem a leveleket és félrehajlítottam. Aztán egy zseblámpával világítottam. Ide-oda, a nagy bokor kellős közepén. Messze bent megláttam a krokettgolyót. Képtelenség volt megállapítani, hogy piros-e, de nem volt semmi kétség, az az én golyóm. A bátyám természetesen ott állt és röhögött.

A számba vettem a zseblámpát, és bemásztam a bokorba. Orromat nyirkos levegő csapta meg, és a hőmérséklet valószínűleg hangyányival lehetett csak nulla fok felett. Mindig utáltam ezt a bokrot, amióta csak az eszemet tudom. De nemsokára üthetek. Céloztam. Jónak kell lennie. Meg voltam róla győződve, hogy mindössze másodpercek kérdése, és újra vezetek. Utolérem a bátyámat, azt a rohadékot.

De három ütés kellett ahhoz, hogy kijöjjek a bokorból. És amíg ott álltam, és a leveleket meg a földet vakartam le magamról számban még mindig a zseblámpával, a bátyám ismételten megkocogtatta a golyókat, és újra beütött a bokorba.

Egy okkal több, hogy azt gondoljam, mégsem olyan jófej, mint én. Én őt nem ütöttem volna kétszer a bokorba. Egyszer igen. De kétszer aligha.

Bekapcsoltam a zseblámpát, és újra kiügyeskedtem magam a bokorból.

Amikor a bátyám harmadszor is el akart találni, elvétette, ehelyett én találtam el. De amikor a kocsí alá akartam beütni, nem találtam el a golyót rendesen, és a próbálkozás kudarcot vallott. Valószínűleg túl hevesen vágtam bele.

Ezek után gyorsan végzett. Odaütött a céloszlophoz, és a játék végét ért.

Egy ideig még maradtunk és veszekedtünk. Azzal vádoltam, hogy csalt, elolvastuk a szabályokat, és tovább vitatkoztunk. Mondtam egy-két meredek dolgot. Végül a bátyám megkérdezte, van-e valami bajom. Mi van veled? – kérdezte.

Már épp mondani akartam, hogy nincs semmi bajom, amikor is kezdtem érezni, hogy minden felfordul bennem. Megrázó volt, és visszataszító. Még soha nem éreztem ehhez hasonlót, és egy szót sem tudtam kinyögni. Ehelyett leültem a fűre, és ráztam a fejem. A bátyám odajött, és leült mellém. Rátette a kezét a vállamra. Így még sosem ültünk. Elkezdtem sírni. Évekkel ezelőtt sírtam utoljára. A bátyám is meglepődhetett. Sajnálkozott, amiért olyan durva volt játék közben.

Minden értelmetlennek tűnt. Egészen váratlanul.

A saját életem, mások élete, az állatok, növények élete, az egész világ.

Eltűntek az összefüggések.

Elmondtam a bátyámnak. Minden további nélkül megértett. Felállt, és azt mondta, no gyerünk, shit happens, minden rendben lesz. Megpróbált lábra állítani, finoman hasba boksolt, csak úgy testvériesen, és kurjongatott hozzá. A bátyám gyeplabdázott. Úgyhogy ért ezekhez a lökdösődésekhez, üvöltözésekhez. Megkértem rá, hogy maradjon nyugton. Mondtam neki, hogy ez komoly. A bátyám leült, és nyugton maradt.

Beszélgettünk. Én teljesen összefüggéstelenül. Egyikünk sem értett igazán sokat abból, amit mondtam. De a bátyám komolyan vett. Ezt el kell ismerni. Érződött rajta, hogy aggódik. Még sosem láttam ilyennek. Azt mondta, hogy bizonyára több ezer ember van, aki nap mint nap falba ütközik. A legtöbbjüknek valószínűleg nehéz egy ideig, de aztán megoldódnak a dolgok. A bátyám optimista. Segíteni akart. Ültem, és arra gondoltam, ez itt a vég. Attól félttem, hogy elveszítettem az életkedvem, és soha többé nem tudok majd újra lelkesedni.

Aztán azt mondta a bátyám, hogy el fog utazni. Néhány nap múlva elutazik, és két hónapig lesz távol. Felajánlotta, hogy kölcsönvehetem a lakását. Megköszöntem, és ott ültünk szó nélkül egészen addig, amíg a bátyám ránézett az órájára, és megállapította, hogy a sportprogram már elkezdődött. Megkérdezte, van-e kifogásom az ellen, hogy bemenjünk. Mellesleg még mindig a születésnapom volt, és jó sok süti várt odabent.

Másnap reggel felébredtem, és éreztem, hogy a dolgok nem mehetnek úgy tovább, ahogy eddig. Ágyban maradtam, és gondolkodtam. Ez már nem a krockett-ről szólt. Ebben biztos voltam.

A krockett kis ügy, ez viszont nagy.

Hirtelen elkezdett derengeni valami. Ez az egész összefügg azzal, hogy huszonöt éves lettem, és hogy ezzel nem tudok mit kezdeni.

Számomra az öregedés mindig is egyfajta bizonytalansággal párosult.

Általában teszek a térre, de az idővel problémáim vannak.

Amíg öltözködtem, világossá vált, szóba sem jöhet, hogy ezt a napot is azzal töltssem, amivel a többit szoktam.

A napokat másképp kell élni.

Az éjszakákat is.

Egy ideig csak álltam, és néztem kifelé az ablakon.

Aztán döntöttem.

Felkerekedtem az egyetemre, és azt mondtam, nem vagyok abban az állapotban, hogy befejezzem a tanulmányaimat. A tanszéki titkárnő megkérdezte, nincs-e valami baj, és hogy tud-e segíteni. A hozzáállása meghatott, de nem volt kedvem beszélgetni. Röviden megköszöntem a gondoskodását, és igennel feleltem az első, nemmel a második kérdésre.

Azután visszakerékpároztam a városba, és eltértem a megszokott napirendtől. Felkerestem az újságot, ahol időnként leadok ezt-azt, és megmondtam, hogy egy ideig nem fogok írni, és lehet, hogy már soha

többé. Felmondtam az albérletem, a telefonom és az újság-előfizetést. Eladtam a könyveimet és a tévém. A tulajdonom maradék része elfért egy hátizsákban és két kartondobozban. A dobozokat felpakoltam a szüleim padlására, a zsákot a hátamra vettem, és hazabicikliztem a bátyámhoz.

Ott üldögéltem és izzadtam.
Most végre csináltam valamit.
Ez nem valami marhaság.
Ez nem a TV2.